

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Dvbivm III. De Regulæ, quam primitivam vocant, Authore, tempore, & confirmatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Hoc festum & officium à Clemente X. extensum fuit ann. 1674. ad omnia regna & Provincias Hispaniarum Regi subiectas, & an. 1675. ab eodem Pontifice ad omnes dioceses ac Provincias hereditarias Dominus Austriae, pro omnibus utriusque sexus, tam secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur.

nos fratres B. Virginis fuisse nuncupatos adnoscuntur probare. Eas tamen brevitatis causa, ad alia properantes omittimus. Verum prætereundum non est sacre Rituum Congregationis eximium testimonium, quod præbuit approbando Lectiones secundi Nocturni *Festi Commemorationis solennis Beatissima Mariae V. de monte Carmelo*, quas Eminentiss. Card. Belarminus recognovit, & approbavit; imo, ut quidam volunt, composuit, quæ sic habent:

Cum sacra Pentecostes die Apostoli cælitus afflati variis linguis loquerentur, & invocato augustissimo JESU nomine mira multa patravent, vixit plurimi, qui vestigiis sanctorum Prophetarum Eliæ ac Elisei institerant, & Joannis Baptistæ præconio ad Christi adventum comparati fuerant, retum veritate perspecta atque probata, Evangelicam fidem confestim amplexati sunt, ac peculiari quodam affectu beatissimam Virginem (cujus colloquio & familiaritate feliciter frui potuere) adeo venerari cœperunt, ut primi omnium in eo montis Carmeli loco, ubi Elias olim ascendentem Nubeculam Virginis typo insignem conspexerat, eidem purissimæ Virgini sacellum construxerint.

Ad novum ergo sacellum sæpè quotidie convenientes, tribus piis, precationibus ac laudibus beatissimam Virginem vel singularem Ordinis tutelam colebant. Quamobrem Fratres beatæ Mariæ de monte Carmelo passim ab omnibus appellari cœperunt; eumque titulum Summi Pontifices non modo confirmarunt, sed & indulgentias peculiares iis, qui eo titulo vel Ordinem, vel Fratres singulos nuncuparent, concesserunt. Hactenus Lectiones illius sacri Officii, sub & à PAULO V. etiam approbatae.

Et hæc de titulo & superscriptione Regulae.

D V B I V M III.

De Regula, quam primitivam vocant, Authore, tempore, & confirmatione.

Appello Regulam primitivam, eam, quam Albertus Patriarcha Fratribus suis Eremitis in Carmeli monte, & aliis Syriæ partibus degenibus tradidit. Non quia hæc fuerit omnino prima, sed quia potissima sit inter alias regulas, quas nostra Religio agnovit. Fuerunt enim in Carmelitarum Ordine à tempore ELIÆ, familiarique Prophetarum, variæ vivendi regulæ, variaque instituta, ut supra retulimus. Sed ea, quæ ab Alberto condita fuit, etsi tempore fuerit ultima, à nulla alia perfectione superatur. Ejus igitur in 2. part. hujus operis Authorem inquirimus, simul & tempus, in quo condita, & majoribus nostris tradita, ac tandem quando, & à quibus Pontificibus fuerit confirmata.

Primò de Authore ex ipsa Regula inscriptione constat, in cuius limine habetur, ALBERTUS DEI gratiâ Hierosolymitana Ecclesia vocatus Patriarcha dilectus filius. Num de hoc unquam quis dubitavit? Is enim Patriarcha (ut nos supra probavimus) datas à Joanne Patriarcha leges, & utiliter admodum auxit, & eas ad commodiorem vitæ formulam redegit. Illud tamen apud omnes non constat, an Albertus hic, qui Regulam condidit, fuerit montis Carmeli incola, & Elianæ familiaris alumnus. Id verò mihi compertum vide-

tur, quod in primis probat, ex Martyrologio Molano, qui octava die Aprilis illum inter nostros Sanctos annumerat, & Erardus Carthusianus in suo temporum Fasciculo circa annum 1293. idem censet olimque de eo in Ordine eodem die celebrati consueverat. Hoc ideo prænotavi, quia ex utroque (nempe ex sanctitate vitæ mortisque integritate, & ex professione una cum Carmelitis) magna Regula ab ipso tradita dignitas acerescit. Nam ex hoc, quod ipse quid Fratribus expediret, quidve illis imperari oporteret, prius experimento didicerit, Regulam discretionem conspicuam condidit: ex vitæ verò perfectione salutaria præcepta emanarunt.

De tempore verò, quo Albertus Regulam hanc Fratribus suis Carmelitis dedit, non satis liquet apud Authores. Tritemius lib. de Laudibus Carmelit. cap. 4. existimat, illam anno Domini 1122. sub Henrico, & Calixto Papa II. fuisse scriptam. Polydorus de inventoribus rerum lib. 6. cap. 3. circa annum Domini 1210. Sabellicus anno 1220. Pontacus Burdegalensis 1198. Chronica mundi sexta ætate fol. 207. & Supplementum historiarum lib. 13. anno 1200. Rebarodus Florentinus in Chronica universalis anno 1205. Nos verò ommissis illorum sententiis, ut certam & veram statuamus, Albertum Regulam dedisse circa annum Domini 1205. Ideo autem prædicti Historiographi variarunt, quia cum hæc Regula tempore, quo Carmelitarum in oriente degebant, data fuerit, non mirum, quod Scriptores ipsos lateret.

Quando hæc Regula Alberti, & à quibus Pontificibus fuerit approbata, restat, ut aperiamus. In primis communis Scriptorum sententia tenet, illam ab HONORIO III. fuisse confirmatam. Sic docuerunt Antoninus 3. Parte hist. tit. 20. cap. 5. Vincentius in historialis lib. 31. cap. 123. Philippus Bergomen. in supplemento historiarum lib. 13. in enarratione anni Christi 1200. Tritemius de laudibus Carmelitarum cap. 4. Cassaneus in Catalogo glor. mund. 4. parte, consideratione 70. Paulus Morigia de origine Religionum, cap. 30. Imò inter authores seorsum non est, qui ab hoc dissentiat. Quo verò anno HONORIUS III. id præstitit, aperire etiam oportet. In qua etiam re Philippus Bergomen. Chronica mundi, & Paulus Morigia, ut supra, & inter juniores Hieronymus Piao de bono status lib. 2. cap. 22. Garibay Tomo 1. lib. 1. cap. 28. & Manuel Rodriguez in questionibus Regularibus questione 1. in articulo de origine Carmelitarum, Carolus Tapia in authentica Ingressi. verbo monasteria. cap. 17. de antiquitate Ordinis Carmelitarum, ac omnes Ordinis Scriptores censent, HONORIUM III. anno 1. sui Pontificatus Regulam Alberti confirmasse. Idque expresse patet ex bulla HONORII III. cuius verba sunt: HONORIUS Episcopus dilectus filius Priori, & fratribus Eremitis de monte Carmeli. Nos normam vestram vivendi regulariter ab Alberto Patriarcha traditam, quam ante concilium generale vos dicitis humiliter suscepisse, in posterum vos, & successores vestri, quantum cum DEI adiutorio poteritis, observetis. Et in remissionem vobis injungimus peccatorum. Nulli ergo hominum liceat, &c. Datum Roma anno Domini 1216. 3. Kalend. Januar. Pontificatus nostri anno primo.

Postea part. 2. Directorij Regul. Tract. 3. disp. 6. sect. 2. & ab illo ibid. laudati Authores.

Postea confirmat Alberti Reg... que incipi... eadem All... fuit confi... fesse alle... 47. obi... Patria... conam... gula cœ... Quibus INNO... Senticid... cap. 5. h... in Europ... nem bur... Papa II... ambros... multu... gulam... Ielcas... CEN... stram... Carol... verbo... velib... cepta... CEN... Con... va... lib. 6... disol... tuon... pro... exp... tera... Cfi. Lat... refer... nim... offi... cer... vo... su... R... &... i... Cap. N... nimia... religio... Dom. f... Antec... cilij I... ter. li... bat E... scopio... nova... Relig...

Greg. IX. Postea GREGORIUS IX. referens hanc confirmationem HONORII III. denuo ipse Alberti Regulam approbavit, ut constat ex Bulla, quae incipit, *Ex officij nostri debito*. Hec etiam eadem Alberti Regula ante HONORIUM III. fuit confirmata ab INNOCENTIO III. Sic expresse asserit Naucleus Tom. 2. *Chronica generatione* 41. ubi sic habet: *Tempore Innocentij III. Albertus Patriarcha Lebentem in Syria religionem restituere conatus, Carmeli montis incolas Fratre disciplina regula coëruit. Quae regula tunc Roma probata est. Quibus docet, ita ut nostram Regulam tempore INNOCENTII III. fuisse Romae approbatam.*

Tritheim. Sentit idem Tritheimus de laudibus Carmelitarum cap. 5. his verbis: *Postquam Fratres hujus Religionis in Europam venerunt, multi summi Pontifices Ordinem hunc confirmarunt: de quibus ALEXANDER Papa III. post quem INNOCENTIVS III. idem fecit: amborumque vestigiis inherens HONORIVS III. multo adjunctis privilegiis, qui Ordinem & Regulam denuo comprobavit. Hæc Tritheimus. Ille scas in historia & vitis Pontificum, in vita INNOCENTII III. expresse affirmat, Regulam nostram confirmasse. Idem novissime etiam tradit Carolus in *Commentariis ad authenticam*, Ingressi verbo (monasteria) ubi Religionum origines investigans, nostram ab INNOCENTIO III. receptam, confirmatamque, asserit. Hanc INNOCENTII III. confirmationem fuisse factam in Concilio Lateranensi, asserunt Romanus in nova, correctaque editione *Rerum publicarum* 3. p. lib. 6. cap. 10. & Bernardinus Corius in *Historia Mediolanensi* 2. p. fol. 339. illudque addit, approbationem hanc B. Joannis Evangelistæ conjugisse.*

Ceterum ne his plus immoremur, illud nunc probare contendam, Ordinem nostrum (si non expresse, saltem tacite) in prædicto Concilio Lateranensi fuisse approbatum, Verba prius Concilii referam, quæ habentur cap. 13. ubi dicitur: *Ne nimia Religiosorum diversitas gravem in Ecclesia DEI offensionem inducat; firmiter prohibemus, ne quis de cetero novam Religionem inveniat, sed quicumque voluerit ad Religionem converti, unam de approbatis sumat. Similiter qui voluerit domum de novo fundare, Regulam & institutionem accipiat de approbata, Habitatæ Concilium.*

Circa hoc decretum: considerandum est, ante ipsum Concilium licere, saltem autoritate Episcopi, novam Religionem inveniri, quod infra latius probabimus. Nunc vero ex decisione Concilii prædicta confirmatur. Quia Concilium hic non prohibet, nec prohibere debebat, novum ordinem autoritate Apostolica fundare: sed tantum in autoritate propria vel Episcoporum prohibetur. Imò nec Concilium Lugdunense, quod (ut infra) districtiori decreto rem hanc interdixit, quicquam de Ordine autoritate Pontificis adinventio decrevit, aut cogitavit.

Præterea, quia, post ipsum Concilium Lateranense, instituta fuerunt autoritate Apostolica beatorum Francisci, & Dominici Religiones, & plures alie, de quibus mentio fit in Cap. ne nimia, de religiosis domibus, in sexto.

Quod vero ante ipsum Concilium liceret, saltem autoritate Episcoporum, Religionem novam adinventi, hoc in primis patet: ex principio in jure notissimo, quo cavetur, id, quod non est superiori retervatum, nec inferiori ordinario prohibitum, præsumi à jure, inferiori esse concessum: ut patet ex cap. nuper, de sententia excommunic. cap. cum apud, de sponsalibus. Quare cum in toto jure hoc non invenitur expresse, nec tacite Episcopis

prohibitum, ex consequenti illis concessum fuisse videtur. Quod similiter confirmat usus praxique in Ecclesia à tempore Apostolorum receptissima, qua observatum legitur, Religiones ferè omnes, vel autoritate propria fundatorum fuisse erectas, vel solum ab Episcopis confirmatas. Nam quis unquam Pontifex, (ut Tritheimus cap. 5. de laudibus Carmelitarum ait) confirmavit veteres Ordines Pachomy, Basilij, Augustini, & Benedicti? Dic mihi de tractor, legitime Bullas veterum ordines approbantes: nusquam invenies, hos ordines licetis confirmatos à principio. Hæc Tritheimus.

Et quamvis Religiones olim fundatæ sedis Apostolicæ probatione non indigerent, ab Episcopis tamen, ordinariisque propriis probantur. Sic Regulam Augustini olim confirmavit Valerius Episcopus, ut tradit Romanus *centuria* 1. anno Domini 329. Carthusiensium vero institutum Hago Episcopus, ut Genebrardus docet lib. 4. circa annum 1070. Sigebertus in *Chronica mundi*. Platina in *Gregorio VIII. Polydorus de inventoriis rerum* lib. 7. cap. 3. & Volaterranus lib. 2. 1. & Divum Ambrosium propria autoritate monasterium Mediolani erexit, Regulamque ei dedisse fertur. Cujus meminit D. Augustinus libro 8. confessionum: nostrique Ordinis regulam ab Alberto traditam, dum Historiographi referunt, addunt, illam suo jure obtinendam Albertum tradidisse: quasi dicant, propria autoritate, proprioque Patriarchatus fungens munere Regulam confecit. Ita loquuntur Aeneas Sylvius in *Chronica mundi* loco superius adducto, Bergomensis & Garibay, ut supra.

Imò inter Authores nostri temporis gravissimos id docent. Bellarminus lib. de *Monachis* cap. 4. tradit, Basilium, Augustinum, & Benedictum approbationem ullam à Pontifice non quæsisse, propterea quòd nondum extaret tunc jus Ecclesiasticum id præcipiens.

Ratione etiam efficaci probatur: quia cum ante Lateranense Concilium non legatur, Religiones expresse fuisse approbatas à Sede Apostolica, fieret Religiones incepisse post Concil. Lateranense, quòd hæretici maxime concedunt, ut probent novum esse adinventum. Imò neque etiam ante Concilium Lateranense expressum in jure textum aliquem potui invenire, quo decerneretur, requiri ad erectionem novi Ordinis, aut Regulæ approbationem, Episcopi autoritate: licet id colligi possit ex Concilio Chalcedonensi, cap. 4. Et referunt in cap. Quidam monachorum 18. *questio* 2. ubi decernitur. Primum, ne monachi monasteria sine auctoritate Episcopi erigant. Secundum, ut illi obediant: ex quibus consequi videtur, nec Religionem fundare sine conscientia, & autoritate Episcopi posse.

Edito hoc Lateranensis Concilii decreto, cum postea & importuna aliquorum supplicatione, & aliorum præsumptuosa temeritate, diversorum Ordinum mendicantium effrenata multitudo resurgeret, reperita Lateranensis Concilii constitutione, Lugdunense Concilium districtius prohibuit: primum, ne deinceps aliquis novum Ordinem adinventiat (nempe sine autoritate summi Pontificis) deinde omnes Ordines mendicantes post dictum Lateranense Concilium adinventos, eos scilicet, qui approbationem Apostolicæ sedis non meruerint, de medio tollit, ac omnino revocet: eos vero, qui per eandem sedem fuerant confirmati, permittit subsistere, dummodo deinceps nullum ad eorum professionem admittant, novumque locum non acquirant: ut latius

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Q q 2 refer.

nes fundare. Cap. Nuper, de sententia excommunic. Cod. cum apud. de sponsal. Tritheim.

Romanus, Genebrard. Sigebertus Platina. Polydorus Volaterr. Augustinus Aeneas Syl. Bergomensis. Garibay. Bellarm.

Conc. Calc. cap. quidam monachorum 18. q. 2.

Concil. Lugd.

II. O. A. I. E. S. U.

III. S. P. R. I. T.

IV. II.

V. II.

VI. II.

VII. II.

VIII. II.

IX. II.

X. II.

XI. II.

XII. II.

Cap. unicum, de Religiosis domibus in 6. referretur in capitulo unico de religiosis domibus in 6. Huic vero rigidiiori Concilii decreto exceptio data est, nempe, ut ad Prædicatum, Minorum, & Eremitarum sancti Augustini, nec non & Carmelitarum Ordines decisio hæc non extenderetur, ut patet ex §. sane, ubi sic dicitur: *Sane ad Prædicatum, & Minorum Ordines, propter eorum evidentem Ecclesiam utilitatem, præsentem non patimur constitutionem extendi. Ceterum Eremitarum sancti Augustini, & Carmelitarum Ordines, quorum institutio dictum generale Concilium præcessit, in solido statu volumus permanere.* Hactenus Concilium. In quibus satis aperte indicat, supradictam constitutionem ad Carmelitas non extendi, quia illorum institutum dictum Concilium generale Lateranense præcessit. Quare decernit, illorum Ordinem in solido statu permanere.

Ex Lugdunensi constat Concilio Religionem Carmelitarum ante Lateranense Concilium fuisse institutam & approbatam.

Si verò Carmelitarum Ordo ante prædictum Concilium Lateranense non fuisset approbatus, sine dubio Lugdunensis Concilii decreto extingueretur. Nam si illæ Religiones etiam à Sede Apostolica post Concilium Lateranense approbatæ, rejectæ sunt, nec ultra progredi permittuntur, à fortiori, si nostra ex approbatione non conferretur, si nostra ex approbatione non conferretur, nostrum Ordinem fuisse institutum ante concilium Lateranense, illaque Religiones, quæ illud præcesserunt, censetur approbata (maximè quia Episcoporum vel Patriarcharum auctoritate elegerunt) rectè sequitur ex vi decreti Concilii Lateranensis, nostram Religionem in ipso, & ante ipsam Lateranense fuisse confirmatam.

Quod argumentum breviter hac ratione firmum fiet. Aut Concilium Lateranense: *Qui voluerit ad Religionem converti, unam de approbatis (an ipsam scilicet Concilium) assumat: & postea Concilium Lugdunense volens de medio tollere omnes Religiones post Lateranense ortas, declarat, Carmelitarum Ordinem non esse extinguendum: quia ejus institutio Lateranense præcessit.* Igitur cum Concilium Lateranense ait, *Unam ex approbatis assumat*, tacitè censet, esse approbatam Carmelitarum familiam, quam ipsum præcessisse, & antea legitime fuisse institutam, declarat postea Lugdunense.

Sed contra hæc obijciunt aliqui, in dicto §. ceterum non esse legendum, in solido statu, sed potius, in suo statu manere concedimus, donec de ipsis aliter fuerit ordinatum: intueimur enim tam de ipsis quam de aliis non mendicantibus providere, prout animarum saluti, & eorum statui videbitur expedire. Sic enim in Concilio Lugdunensi olim legabatur. Unde in dicto §. ceterum, dicunt BONIFACIUM VIII. loco horum verborum adjecit, illa, in solido statu. Quare contendunt nostrum Ordinem neque in Lateranensi, neque in Lugdunensi Concilio fuisse approbatum.

Huic objectioni respondeo, verum esse, ut glossa in dicto §. ceterum afficit, prædicta verba, in solido statu, non haberi in Lugdunensi Concilio, sed tantum ea, quæ adversarii opponunt. Non tamen ex his sequitur, nostram Religionem non fuisse approbatam in prædictis Conciliis. Primò, quia clausula illa (*donec de ipsis aliter fuerit ordinatum*) non aufert Carmelitis approbationem sui Ordinis: nam pari etiam ratione aufert à Religionibus non mendicantibus confirmationem, quia de Carmelitis, & de aliis non mendicantibus intendebat Concilium aliter ordinare. Quare si illa verba tollerent à Carmelitis, & aliis non mendicantibus confirmationem: manifestè fie-

ret, quod, ante ipsum Concilium Lateranense, nullus esset in Ecclesia DEI Ordo approbatus: quod est contra ipsum Concilium Lateranense, ut patet ex verbis supra adductis. Tum etiam, quia multo ante Concilium Lugdunense, quod sub GREGORIO X. fuit celebratum, Carmelitarum Religio fuit approbata ab HONORIO III. INNOCENTIO III. ut supra monstravimus. Quare dum Concilium, nostrum Ordinem in suo statu manere, permittit: certè non aliud intendit, quam ut ipse (dum aliud Pontifici non placuit) approbatus permaneat. Quare hoc non obstat, quò minus ante Concilium Lateranense Carmelitarum Religio fuerit approbata, live in solido, live in solido, live in suo statu legatur. Et hæc de INNOCENTIO III. Lateranensis Concilii approbatione.

Ex quibus sequitur Alberti Regulam ab anno 1205. aut, ut alii volunt, anno 1209. in quo ab ipso tradita fuit, approbatam fuisse, tum ob rationes dictas (nempe, quia Episcopi ante Lateranense Concilium hac potestate Religionem confirmandi gaudebat: & potiori jure Patriarchæ, quorum iurisdicção, & auctoritas superior majorque est) tum etiam (quod in hac re valde considerandum est) quia Albertus tunc non solum Patriarchæ munere, sed & legationis Apostolicæ sedis officioungebatur, ut expresse docet Guilielmus Tyrus lib. 5. continuationis belli sacri cap. 3. his verbis: *Albertus postea Hierosolymitanus sub Innocentio III. Patriarcha, & legatus, certas observationum Regulas Carmelitis præcepit.* Idem Sabellicus ubi supra. Et Christianus Malleus auctor Theatri vitæ humanæ, Volumine 2. lib. 3. Christi. Quare et si ratione officii Patriarchatus (quod abundè sufficiebat) Regulam propria auctoritate confirmare non posset: præstare tamen id sine dubio potuit ratione muneris Legati, quoungebatur. Imò ob hæc rationem censendum est, ab hoc tempore Regulam fuisse à Sede Apostolica approbatam, cum extunc fuerit ab eisdem sedis Legato confirmata, ex regula juris, quæ habet: *Ea nostra sunt, quibus auctoritatem nostram impertimur.*

Ex his secundò colligo, antequam Albertus hanc Regulam concederet, nostrum Ordinem à Sede Apostolica, ob rationem nuper adductam, etiam fuisse approbatum. Cum Aymericus Patriarcha Antiochenus, & Sedis Apostolicæ Legatus circa annum Domini 1141. montis Carmeli Eremitas in unum coegerit, eisque vivendi formulam more Latinorum Monachorum tradiderit, ut testantur Polydorus, Sabellicus, atque Guilielmus Tyrus, ut supra Genebrardus lib. 4. Chronica circa annum 1180. Oauphrius Paminus in Chronico Ecclesiastico circa annum 1141. Theatrum vitæ humanæ ubi supra, & inter juniores Hieronymus Romanus, qui ut supra ob hanc rationem antiquitatem nostri Ordinis ab Aymerico censet computandam.

Tertio inferitur, Ordinis approbationem veriè judicandam esse ab anno circiter 400. in quo JOANNES Patriarcha Hierosolymitanus Carmelitis suo jure Regulam confecit, ut supra parte cap. 2. latius adnotavimus. Quare ab illa ætate Ordo Carmelitarum in Ecclesia Patriarchatum approbatione floret. Quòd si eorum seueritiam amplectamur, qui existunt, Carmelitas olim sub B. Basilij Regula militasse, ab eoque vivendi monasticæ normam accepisse, (ut post Antoninum 3. part. historialis titulo 20. cap. 5. multè alii tradiderunt, de quibus nos, eorumque senten-

tia infra jud
re, vel p
canda erit
facta.
Si verò
ante INN
III. approbat
comperit
thores
s. ait:
pam ve
confirma
exercit. I
& Gene
historiam
graphi
mandu
dam p
Der
opus n
batione
cui Or
torum
tem C
NIS I
rumq
rober
Bal. Six. 4 fit in
Bal. Greg. 13.
Bull
Land
hi. 8
ab a
vove
run
gen
C
Cofianus
Finis
proprius
in quali
bet arte
& disci
plina e
per priz
oculis
habédus
Vid. Jo
à Jell
Maris
part.
discipl
Mon
cap. 3
Comm
in Re
Carm
Frans
à S.
pag. 4

tiã infra iudicabimus) ab eodem quoque tempo- re, vel paulò an ea Ordinis confirmatio iudi- canda erit. Et hæc de approbatione à Patriarchis facta.

Si verò ad Apostolicam Sedem convertamur, ante INNOCENTIUM III. Regulam Alberti Alex. III. approbatam ab ALEXANDRO III. faciliè comperimus, ut docent non contemnendi Au- thores. Tritheimius de laudibus Carmelitarum cap. 5. ait: Postquam Fratres hujus Religionis in Euro- pam venerunt, multi summi Pontifices Ordinem ipsum confirmarunt: de quibus Alexander Papa III. unus exiit. Idem tenet Buchinguerius in sua Chronica, & Genebrardus in methodo ad Chronologiam, & historiam universam, nostrique Petrus Ray- mundus, & Joannes Grossi Ordinis nostri quon- dam præpositi Generales.

Demum, cum ante Concilium Lateranen- se opus non esset Apostolicæ Sedis expressa appro- batione, non video, quæ major confirmatio ali- cui Ordini tunc contingere poterat, quam mul- torum Pontificum privilegis ornari. Constat autem Carmelitarum Ordinem à tempore LEO- NIS IV. ADRIANI II. STEPHANI V. alio- rumque Pontificum, qui propè annum 850. flo- ruere, varia privilegia accepisse, de quibus mentio fit in Bullis à SIXTO IV. concessis, maxime in illa, quæ incipit: Dum attenta meditatione: & in Bulla GREGORII XIII. cujus initium est: Ut laudes sanctissimæ &c. in quibus commemorantur hi, & alii antiquissimi Pontifices, qui Carmelitis ab anno 815. in terra sancta oppressis varios fa- vores concesserunt. Quæ etiam privilegia referuntur in compendio privilegiorum, verbo Indul- gentia, quoad sæculares.

stica (quæ ars artium est) multò magis hæc cogi- tatio & cura finem suum inquirendi, suscipienda est: ut & sic viam destinare, eligere, ac parare me- dia ad finis consequutionem unicuique in prom- ptu sit. Ignoranti enim quem portum petat (ut etiam teste Seneca loquamur) nullus suus proprius ventus est. Ac proinde errant consilia nostra, nisi sciamus, quò dirigantur.

Eam ob rem in hoc opere cum primis consti- tuendum nobis est, quam ad metam nostræ Re- gulæ sive instituti cursum dirigatur, ut viæ, ratio- nesque omnes facilius inveniatur, quibus eo perve- niri possit: & ut cetera, quæ in Regula continen- tur, ex commensuratione ad proprium finem me- lius percipiantur. Omnis igitur monastica disci- plina duplici fine gaudere solet. Primus finis est il- le omnium Christianorum, omniumque Ordini- num communissimus, nempe charitas, sive gloria DEI. Alter verò proprius est, qui telos, sive finis proximus appellari consuevit. Qui quidem finis, si cum illo superiori conferatur, medium potius ad illum perveniendi existimari potest. Nobis in præsentem consilium ullum non est, de priori illo fine disserere, sed de posteriori tantum: in hoc enim fine unaqueque Religio suæ directionis fi- gure obtinuit, ad hunc suos principaliter dirigere conatus, hunc si ejus professores attingant, voro- rum suorum ac instituti compotes evadent: sunt autem si varii, pro varietate etiam & diversitate Religionum: omnes tamen ad tria genera redu- cuntur, secundum quod ab omnibus Theologis, tria esse potissimè Religionum genera, traditur: quorum aliud est in agendo, aliud in contem- plando versatur, tertium verò iam actionem, quam contemplationem complectitur. Quod ad- huc in alia duo membra subdividi potest. Nam vel est mixtum ex æqualibus partibus, ita, ut æqua- liter & actioni, & contemplationi vacet: vel plus habet de uno, quam de alio: verbi gratia, minus de contemplatione, & plus de actione, vel è contra. Hoc ergo est, quod nunc investigamus, quisnam horum sit hujus Religionis scopus, sive finis ve- rus, proprius, legitimus, ac immediatus.

Pro cuius resolutione primò (idque certò) sta- tuendum est, proximum, & potissimum nostræ Religionis finem esse, contemplationi vacare. Quod & fuisse olim monachorum omnium pri- mævam institutionem constat ex his, quæ Cassia- nus Collatione 9. cap. 1. luculenter docet: Omnis, inquit, monachi finis, cordisque perfectio ad jugem, atque indivisibilem orationis perseverantiam tendit: & quantum humana fragilitati conceditur, ad immobi- lem tranquillitatem mentis, ac perpetuam nititur pa- rietatem. Ob quam omnem, tam laborem corporis, quam contritionem spiritus indefessè quarimus, & ja- giter exercemus: & est inter æteritatem recipiendi quadam, inseparabilisque conjunctio. ita Cassianus. Et hunc fuisse antiquam monachorum morem, ac beatissimi Marci tempore, qui primus Alexan- driæ Monachis normam dedit vivendi, observa- tum, à Nicephoro Calixto lib. 2. cap. 15. & à So- zomeno eodem lib. cap. 17. & sequentibus, & à Cassiano lib. 2. de institutis renuntiantium cap. 5. memoriæ proditum est: de quibus ipse ita scripsit: In primordiis enim fidei, probatissimi illi Marci annu- latorum, ac discipuli eo fervore scripturarum divinarum lectionibus, orationisque, & operi manuum diebus, ac noctibus ita incumbens, ut neque escarum quidem appetitus, vel memoria, nisi alio, tertiove die corporis interpellaret in mediam. Scripsit autem horum exercitia, fuita, atque philosophiam, institutum, mores, vitam, rationemque conversationis omnem celeberrimas Philo- nations.

Seneca.

Finis est omni- um Religio- rum, & Cuius sita- norum quis sit.

Quis proprius omni- um Religio- rum.

Proprius ac præcis- pius Res- ligion. Carmel. finis est contem- platio.

Cassianus

Nicephor. Calixtus. Sozomen.

Vid. Joan. à FES- MARIA Scholam oration. Tract. 1. Notab. 5. & discipl.

D V B I V M IV.

Qualis sit finis, sive scopus hujus Re- gulæ, ac ex consequenti nostræ Religionis.

Cassianus. Omnes artes, ac disciplinæ (ut Cassianus lo- quitur collatione 1.) scopum quendam, id est destinationem, & telos, hoc est, finem proprium habent, ad quem respiciens uniuscujusque artis sectator industrius cuncta ordinar, & dirigit, & oblatos labores, pericula, & dispendia universa æquanimiter, atque libenter tolerat, sicut agricola finem habens, securè, copioseque vivendi ex proventu segetum fecundarum, scopum (id est destinationem) gerit, agrum suum cunctis sen- sibus expurgare, eumque universis instructuosis vacuare gramminibus: sine quo se adepturum finem propositum non confidit. Similiter, qui cer- tis quibusque dignitatibus mundi hujus cupiant honorari, cui se officio, vel ordini debeant

Vid. Joã. à Jesu Maria spei tramitem, finem quoque valeant desiderare part. 1. dignitatis attingere. Hæc & alia Cassianus, ubi disciplina supra. Nostræ igitur professionis, sive Regulæ si- nem oportet ante omnia hujus Religionis athle- cap. 3. & titi fixum habere mentè: scopumque proprium Committ. præ oculis habere, ut in ipsam totis nervis, ac viri- bus jaculentur. Hujus enim cognitio, nostræ directionis, ac vitæ caput est, atque principium. Francisci Nam cum in quavis arte, ac discipli- na, ut eam re- à S. Elia & exequamur, ejus finis consideratio maxime necessaria sit: proculdubio in professione mona- Thom. à Jesu Oper. Tom. I.